

A. magaviseleti érdemjegyek.
Azon tanári testületekben, ahol a magaviseleti érdemjegyet nem arcben-
dezés, álszemérmesen jámbor viselke-
zés alapján adják, bizonyára sokan
érik azt az anarchiát, mely a magavi-
seleti érdemjegyek adása terén állan-
dóan mutatkozik.

Vannak intézetek, ahol jeles tanuló
bizonyítványát „jó” magaviseleti érdem-
jeggyel nem akarják elrontani, holott
ezen jeles tanuló magaviselete minden,
csak nem „példás”. Vannak intézetek,
ahol már házi törvényé vált, hogy
elégtelen érdemjegyet kapott tanuló
soha „példás” magaviseleti érdemje-
gyet nem kaphat, jóllehet a világ leg-
jámborabb tanulója s elégtelen tanul-
mányi eredményt sem szorgalom, —
hanem tehetségihiány miatt mutat fel.
Vannak testületek, ahol egy tanár vé-
tója esetén már az alacsonyabb értékű
magaviseleti érdemjegyet kapja a ta-
nuló, jóllehet vétsége egész évben csak
egyszer fordult elő és az is inkább
csintalanságnak, sem mint rosszság-
nak tudható be. Égbekiáltó igazságtal-
anság, — és ez megtörtént — hogy
egy tanuló egyszeri súzás miatt éppen
úgy „jó” magaviseleti érdemjegyet kap-
jon, mint a tanárával szemben súlyos
fegyelmetlenséget tanúsított igazgatói
megrovásban részesült tanuló.

Az ilyen lehetetlen magaviseleti ér-
demjegyzosztás a tanulókat elkese-
ríti és nem serkenti őket arra, hogy jó maga-
viseletükkel kitűnjenek és társaiknak
példát mutassanak. *A magaviseleti ér-
demjegyekbe tanulmányi előmenetelt
belevinni nem szabad.* A magaviseleti
érdemjegyeknél több fokozatot kell be-
vezetni és az alacsonyabb értékű ma-
gaviseleti érdemjegyet nyert tanulókat
súlyos szankciókkal kell sújtani, pl. tan-
díjkezdvmény lényeges csökkentése, a
cserkészetből való kizárás, a Segítő-
Egyesület tankönyvhasználatának le-
tiltása.

Reform ezen a téren is és több
lelkiismeret meghozzák itt is a régóta
őhajlott igazságot.

g. a.

**Válasz a Magánvéleményre. (I.
63–64. l.)**

1. Tévedés a kis cikk írójának az
az állítása, mely szerint „az óravázlatot
eddig csak az ellenőrző közegek dicsér-
ték”. Többek között például lapunk
mult évi folyamán két e tárgyról szóló
cikke közül az egyiknek szerzője tudom-
ásom szerint szintén „csinál” napról-
napra óravázlatokat.

2. Nem minden lelkiismeretes ta-
nár tartja az óravázlatokat „elhibázott
dolognak.” Nagyon jó személyes ismer-
rösöm az az *idősebb* tanár, aki — szé-
gyen ide, szégyen oda — már tanársá-
gának első évétől, 1909-től (!) kezdő-
dően mindig óravázlat segítségével ké-
szült a tanítási órákra.

3. Éppen ezért nem hinném, hogy
az óravázlat „csak adminisztratív bal-
laszt” volna. Aki közülünk eddig is ké-
szült az órára, az a maga számára
amúgy is készített valamilyen óraváz-
lat-félet. Hogy ezt most már rendsze-
rebben, megformáltabban kell elkészí-
tenie, az kétségtelenül munkatöbbletet
jelent, de semmiestre sem olyant, amely
azokat az értékes nevelői tulajdonsá-
gokat, amelyekkel a *Magánvélemény*
szerzője magát és az iskolai nevelők
minden egyes tagját felékesíti, megbé-
nítaná.

4. Igaza van a szerzőnek: a) mint
mindennel, az óravázlatokkal is lehet
visszaélést elkövetni, csak kellő mérték-
ben kifejtett lelkiismeretlenség kell hozzá
b) a rossz tanáron az óravázlat sem
segít — csak fegyelmi eljárás, vagy
esetleg végelbánás!

5. Adós maradt a szerző annak
kifejtésével, hogy *lényegében* miért hely-
telen az az intézkedés, mely a tanártól
óravázlatot követel.